

„EDINOST“
Izhaja po trikrat na teden v šestih iz-
dankah ob torkih, četrtek in
sobotah. Zjutranje izdaje iz-
haja ob 6. uri zjutraj, večerne pa ob 7.
uri večer. — Obojno izdaje stane:
za eno mesec . . . 1.—, letno Avstrije f. 1.50
za tri mesece . . . 3.— „ „ „ 4.50
za pol leta . . . 6.— „ „ „ 9.—
za vse leto . . . 12.— „ „ „ 18.—
Naročnine se plačevati naprej na naročbo
brez priložne naročnine se sprava na
ozira.

Posamične številke se dobivajo v pre-
dejalnihih tobaka v Trstu po 2 nč.,
letno Trsta po 4 nč.

EDINOST

Oglaš se račun po tarifu v peski; za
naslove z debelimi črkami se plačajo
prostor, kolikor obsega navadnih vrst.
Poslana, osmrtnice in javne zahvale,
maši oglaš itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu
alica Caserma št. 13. Vsako pismo mora
biti frankovano, ker nefrankovane se
sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnine, reklamatije in oglaš spre-
jema uredništvo alica Molino pic-
celo št. 3, II. nadst. Naročnine in oglaš
je plačevati leso Trst. Odpri reklama-
cije se proste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

1.7 odličnosti je moč.

Javni shod

političnega društva „Edinost“ na Preseku
dne 7. nov. 1897.

(Dalje)

Podpredsednik dr. G. Gregorin je še
enkrat prečital resolucijo, ki je bila vsprejeta
jednoglase.

Prešlo se je k drugi točki dnevnega reda. O
tej je govoril predsednik M. Mandić: Ker sem
že na zadnjem javnem shodu pri sv. Ivanu govoril
bolj obširno o tej točki, o političnem polo-
ženju, hočem za danes le na kratko podati naj-
važnejše črte. Ko se je meseca marca t. l. sešel
novi državni zbor po splošnih volitvah, prizadeval
si je grof Badeni, da si napravi večino. V to ve-
čino je hotel spraviti Čeha, Poljake, antisemite,
velike posestnike nemške in tudi naše „prijatelje“
iz italijanskega kluba. (Smeh.) Večina se je res
napravila, a ne po volji ministerskega predsednika.
Ta večina sestoji iz Čehov, Poljakov, Slovencev,
Malorusov in nemške katoliške ljudske stranke.
Ministerski predsednik je hotel sicer vladati s to-
le večino, a le sebi na korist, ne pa njej. Meseca
aprila izdalo je ministerstvo jezikovne naredbe za
Česko in Moravsko. Te jezikovne naredbe gredo
za tem, da bi vsak uradnik, ki služi na Češkem
in na Moravskem, poznal oba jezika, češki in
nemški.

Tako naredbo smatramo mi za popolnoma
pravično. Vendar je s to naredbo vrgel Badeni
ogonj v stroho. Nemci so hoteli spraviti minister-
stvo na obtožbo klop zategadelj, a niso uspeli, in
so zapričeli takozvano obstrukcijo. Obstrukcija ob-
stoji v tem, da zahtevajo za vsako še tako ma-
lenkasto stvar in za vsaki še tako neznamenit pred-
log glasovanje po imenih. In zgodilo se je, da se
je glasovalo po 16krat v jedni seji. Če pomislimo,
da se morajo za vsako glasovanje po imenih pre-
čitati imena vseh 425 poslancev, in to, kakor re-
čemo, po 10—15 krat, si lahko izračunimo, koliko
časa se zgublja s tem. Vsled tega seveda ni bilo
mogoče nobeno konkretno delo. Zato je bila pri-
morana vlada, razpustiti državni zbor. To se je

zgodilo meseca junija. Mislija je, da se v tem času
pomirijo duhovi in grof Badeni je poskušil, da-li
ne bi bilo mogoče pomiriti Nemce in Čeha. Pova-
bil je zastopnike obeh narodnostij na pogajanja,
a Nemci se niso odzvali temu povabilu, in tako
ni bilo niti govora o spravi.

Med tem se je sešel v Ljubljani shod slo-
venskih in hrvatskih poslancev in kmalo za tem
se je priredil istotam vseslovenski in istersko-
hrvatski shod. Kar se je sklenilo na tem shodu,
znanu je iz predloženih in vsprejetih resolucij.
Sklenilo se je med drugim, da naj naši poslanci
vstopijo v večino, toda ministerstva naj ne pod-
pirajo prej, nego da izpolni tudi ona naše zahteve.
(Pritrjevanje.)

Meseca septembra se je zopet sklical državni
zbor. Zopet so postavili Nemci ministerstvo na
obtožbo klop radi dogodkov v Hebu, zopet so pro-
padli se svojim predlogom in z nova se je pojavila
obstrukcija — in sicer še huje, nego prej —. Go-
dili so se in godijo se škandali, kakoršnjih še ni
videl noben parlament.

Lanjsko leto je potekla pogodba med Avstrijo
in Ogersko, po kateri smo plačevali mi za skupne
potrebe 70%, Ogrji pa 30%. Ker se radi tega
nepravičnega razmerja ni mogla obnoviti ta po-
govba, predložila je vlada jednoletni provizorij, to
je: da ostane za jedno leto dosedanje razmerje.
Obstrukciji bilo je do tega, da večina ne vsprejme
te pogodbe. Zadnje dni, v četrtek, bila je važna
seja, v kateri je prišlo do razprave o tej pogodbi.
Seja je trajala kakih 25 ur. V tej seji je bila
sprejeta začasna pogodba in dotična predloga je
bila izročena proračunskemu odseku.

Po pravici bi me vprašali vi: kako ulogo pa
igrajo naši poslanci pri tem? Odgovor je kratek:
oni že imajo direktivo po ljubljanskem shodu. Pod-
pirali so vlado; ne vem sicer, kakšno garancijo
imajo od vlade, ali naidejam se, da se vendar kaj
zgodí za nas.

Italijanski poslanci so ostali stari nedosled-
neži. Oni so dobrovoljci v večini. Celo italijanski
listi se jih že aramujejo. Prišlo je tako daleč, da
mora poluslužbeni list zagovarjati italijanske po-

slance proti — „Indipendenteju“. Italijanski po-
slanci se ne morejo odločiti nikakor, da bi nasto-
pili odločno ali proti vladi ali za vlado; za-njo ne
smejo nastopiti, ker se boje volilcev, proti vladi
pa se tudi ne upajo. (Klici: Boje se, da bi dobili
po rebrih!)

Tržaška okolica je ostala brez poslanca po
sodnih volitvah. Toda tolaži naj nas zavest, da
imamo v krščanski zvezi moža, ki skrbita tudi za
naše potrebe in za naš blagor. To sta Spinčić in
Laginja! (Ploskanje in živio-klici.)

Na to je prečital govornik to le resolucijo, ki
se je vsprejela soglasno:

„Javni shod zbran dne 7. novembra na Pre-
seku, zahvaljuje se našim državnim poslancom za
njih dosedanje požrtvovalno delovanje, prosi jih,
da vstrajajo v dosedanjem postopanju, da se na-
sproti ministerstvu ne vežejo v nobenem pogledu,
dokler ne dobe trdnega jamstva, da se izpolnijo
vse točke, sprejete v resoluciji ljubljanskega shoda
od dne 14. septembra t. l. glede Primorja, ter da
vstrajajo v večini le tako dolgo, dokler si tudi ona
usvaja to stališče.“ (Pride še.)

Slovenski jezik na kazensko-sodnih razpravah.

O sodnih razmerah na Koroškem je priobčil
„Slov. Narod“ na uvodnem mestu daljše poročilo
iz Koroške, v katerem se slikajo krivične razmere
na sodiščih na Koroškem z ozirom na narodne po-
trebe prebivalstva v onih krajih, kjer žive ali sami
Slovenci, ali pa namešano obe narodnosti skupaj.

Dopisnik iz Celovca toži, da sodišča nimajo
na razpolago slovenščine zmožnih uradnikov in še
te, kolikor jih je bilo, premestilo je Gleispachovo
ministerstvo drugam, na njihove prostore pa na-
mestilo Nemce. S tem se je zgodila velika krivica
slovenskemu prebivalstvu za slučaj, kadar isto
prihaja v dotiko s sodiščem. Jeden tak slučaj opi-
suje dopisnik.

Dne 6. t. m. se je vršila pred celovskim de-
želnim sodiščem neka kazenska razprava zaradi

odgovora nisem dobil nikakega od njega. Konečno
sem naprosil pismeno prijatelja V. V., naj mi ven-
dar javi kaj o prijatelju Odaševu Lovru. Po
štirih dneh sem prejel že pismo, v katerem mi je
bilo povedano, da je moj prijatelj Odašev Lovro
popustil vsako družbo, da ga ni videti nikjer več
in da je postal pravi čudak in samotar.

Jel sem premišljevati, tožiti samega sebe, da
sem jaz kriv na tej žalostni spremembi s prijate-
ljem? Tolažil sem se pa, mené da vendar ne bode
tako hudo ter da mi bode možno popraviti vse, ko
pridem domov.

V devetem mesecu svoje vojaške službe do-
bil sem tri dni dopusta. Prišedšemu domov bila
mi je prva skrb, da obiščem prijatelja Odaševga
Lovra.

Podal sem se k njemu. Našel sem ga na dvo-
rišču. Po iskrenem pozdravu od moje strani in na
skrbno vprašanje: kako da mu je in zakaj da mi
ni pisal? je odgovoril resno:

„Dragi prijatelj! Na tem svetu ne moremo
biti vsi srečni. Mnogo je srečnih, a poleg istih
mora biti prostora tudi za nas nesrečneže.“

„Bi sem tudi jaz srečen nekdaj in mislil sem,
da me ista sreča nikoli ne zapusti. Da se mi je

PODLISTEK

Nesrečni trenotek.

Črtica iz življenja; spisal L. S. Primorski,

„Zavrl sem svoj sklep, sedaj sem radoven,
da-li bodeš mogel tudi ti svojega?“

Tako sem se ponorčeval iz prijatelja Lovra,
ko se mi je res približal. A on je rekel žalostno:

„Pazi prijatelj, da-li ne znači ta trenotek
nesrečo za-nje.“

Te besede je izgovoril prijatelj Lovro tako
ojstro, da smo se spogledali vsi trije, Anica, Ma-
rica in jaz. Konečno je pa vendar sel v našo
družbo. Ali nje dne besede ni bilo spraviti iz njega.
Sedel je mirno med nami, pa pil je na vso moč.
Okoli devete ure pričelo je deževati. Dež nas je
prisilil, da smo se preselili v sobo.

Šele obilica vina mu je nekoliko razvezala
jezik, da nam je bilo mogoče spraviti iz njega
kako besedico. Toda za vsako besedo, ki jo je
spregovoril, pogledal je name ter povdarjal besede:
Pomni prijatelj, da je to zame nesrečen trenotek!
Prišla je enajsta ura, ura odhoda.

Prijatelj Lovro, ki je komaj pričakoval tega

bržkone, je ustal hitro, poravnal račun in odšel;
a jaz z Anico in Marico hitro za njim.

Dotekli smo ga na cesti. Deževalo je še
vedno. Poprosil sem ga, naj nas ne pusti še zadnji
trenotek. Rekel sem mu, da ga prositi tudi A-
nica in Marica, da bi ju spremila do doma. Jaz
sem ga poprosil še vrhu tega, naj bi me drugo
jutro spremil do vojašnice. Pogledal me je ozorno,
molčal, a vendar ostal.

Šu smo proti domu. On je spremil Marico v
hišo, jaz pa svojo Anico. Ker ni jenjalo deževati,
prenočil sem jaz v hiši Aničinih starišev in nisem
vedel, kam se je obrnil prijatelj.

Drugo jutro ob petih bil sem že v sobi pri-
jatelja Odaševga Lovra, hoté ga vzbuditi ter
naprositi, da bi me spremil do vojašnice. Ves trud
moj bil je zastoj, nikakor ga nisem mogel vzu-
diti. Čakati dalje mi ni bilo mogoče kajti ob šestih
že sem se moral predstaviti v vojašnici.

5.

Do četrtega so me držali v T., v petek so me
pa poslali v P., kjer se je nahajal polk, v kate-
rem mi je bilo zadostiti svoje vojaški dolžnosti.

Minil je mesec, minila sta dva. Pisal sem
med tem prijatelju Lovru marsikako pismo, a

telesne poškodbe. Obtoženec je bil trd Slovenec iz Kranjske. Senat je bil sestavljen slovenski, ker se je vedelo, da bode slovenski odvetnik gosp. dr. Krant zagovarjal zatoženca v slovenskem jeziku. Zapisnikarja pa ni bilo, ki bi bil zmožen slovenskega jezika. Valed tega se je moral pridodati slovenskemu senatu avakultant, rodom Nemec, ki ne razume slovenskega. Zaradi tega avakultanta so si morali izpositi tolmača, ki je pojasnjeval Nemcu, kaj so izpovedali obtoženec in priče v slovenskem jeziku. To je zapisnikar potem zabeleževal v nemškem jeziku, a od razprave same ni imel nobenega pojma in na je moral predsednik sodišča pojasnjevati sproti tek razprave, da si je mogel sestavljati zapisnik.

Tacih slučajev pa je na Koroškem še več in le-ti se utegnejo še množiti valed zadnjih premetitev slovensčine zmožnih uradnikov iz Koroške drugega in nameščenja slovensčine nezmožnih uradnikov na sodišča na Koroškem. Valed tega se utegne pripetiti, da niti slovenskih senatov ne bode mogoče sestavljati, kjer bi bili potrebni. Vso to bodo seveda morali vzeti v roke merodajni gospodje na merodajnem mestu.

Mi smo posebnim namenom posneli ta opis sodnih razmer na Koroškem, ker so iste jako slične — tržaški. Tudi na deželnem sodišču tržaškem menda nimajo nijednega tajnika, ki bil vešč našemu jeziku. Posledice nedostatku, da na kazenskih razpravah zapisnikar ne umeje jezika zatoženčevega, so živo opisane v „Narodovem“ članku. Ne bojimo se, da bi nam mogel oporekati razsoden človek, ako rečemo, da so kazenske razprave s pomočjo tolmačev prava ironija in velika krivica za onega, ki stoji pred sodniki in čaka razsodbe o svoji bodoči usodi, o svoji svobodi, o svoji časti. S takimi razpravami se nikakor ne more strinjati pravni čut. Ozirom na te tehtne pomisleke se nadejamo, da med „postulati“ naše „slovanske krščansko-narodne zveze“ ni zadnji ta, ki spada v področje ministra za pravosodje, zahteva namreč, da se vendar enkrat definitivno uredi po vseh slovenskih pokrajinah jezikovno vprašanje v kazensko-sodnem postopanju od prvega stadija preiskave do glavne razprave, ker tako zahtevajo: načelo enakopravnosti, velike koristi prebivalstva in visoki namen pravosodja. Naše gg. poslance prosimo, naj ne obrnejo svoje pozornosti od tega vprašanja in naj ne nehajo zahtevati, dokler se ne izpolni, kar se izpolniti mora! Vse je lepo to — in mi hočemo tudi tako — da poslanci jemljejo ozir na potrebe države; vendar ne smejo pozabljati na drugo svojo dolžnost, ki jih veže, da mislijo tudi na svoje volilce. Ako vlada zahteva od naših poslancev, naj jemljejo ozir do države, naj dajo državi česar treba, da se ne zastavi nje stroj, pa smejo zahtevati naši poslanci od vlade, naj ona poštevna naše potrebe! Država treba svoje pogodbe z Ogersko, mi pa trebamo svojih — pravic. In te obojestranske pravice in dolžnosti se dajo prav lepo spraviti v soglasju. Naj le kriče nasprotniki o „trafi“, o barantanje. Nas ne more motiti to, kajti: če tudi barantamo, barantamo na korist dobre stvari na korist pravice!

pa ista sreča že sedaj prelevila v nesrečo, tega si ne vem tolmačiti. Ne vem, je-li temu kriva sploh kaka živa duša, ali je tako usojeno?

Toliko pa ti povem, da mi je minolo veselje do življenja, ker ne vidim več nikakega smotra pred seboj.

Skušal sem ga tolažiti in ravno ko sem mogel zasukati govor na druge stvari, je pristopila k naju njegova sestra. Od le-te sem izvedel, kaj je težilo srce ubogemu prijatelju. Ljubezen med njim in Marico ni bila — čista!

„To je bil tisti nesrečni trenutek!“ zagromel je moj prijatelj, pogledavši me oistro v oči, kakor bi hotel reči: „Ti si mi tega kriv; poberi se mi! To je bil tisti trenutek, ki mi je donesel vse gorje, ko si me silil v njeno družbo!“

Rad bi ga bil prosil odpusčenja, a ni mi bilo mogoče; prvič, ker sam nisem imel tolike moči, in drugič, ker mi je prijatelj hipno ušel izpred oči in zginal v vrtu.

Kar se je pozneje godilo z mojim prijateljem in Marico, o tem ne morem govoriti dalje dragim čitateljem. Le toliko povem lahko, da je bil res nesrečen in usoden oni trenutek za oba, ko sta se seznanila prijatelj Lovro in Marica. (Zvršetak.)

Interpelacija

poslancev dr. Laginje, Spinčiča in tovarišev na Nj. ekselencio ministerskega predsednika kakor vodjo ministerstva za notranje stvari, na finančnega ministra in na ministra za železnice.

„Dela za gradnjo lokalne železnice Trst-Poreč-Kanfanar, in sicer v prvo proge Trst-Buje, se prično v kratkem.“

Tako delo bi se moralo smatrati kakor od-pomoč v bedi in lakoti, nastavši v mnogih po-krajinah Istre valed letošnje slabe letine, pa tudi z ozirom na dejstvo, da se bode ta železnica gradila prav za prav le na stroške davkoplačevalcev v Istri in na stroške države. S temi deli bi se izdatno pomagalo domačemu prebivalstvu, katero je, kakor že znano, posebno zmožno za taka dela.

Pe došlih nam verjetnih informacijah pa na-meravajo podjetniki omenjene proge mesto doma-činov pozvati delavcev iz Furlanije in drugih krajev, ker so isti baje „cenejši delavski material.“

S tem pa ne bi bil le odvzet gotov košček kruha domačemu prebivalstvu izpred ust, marveč nasprotovalo bi se tudi blagim nameram državne vlade, ki je prispela iz svojih sredstev k gradnji omenjene železnice z namenom, da se odpomore bedi mej prebivalstvom Istre.

Radi tega smatrajo podpisani za svojo dolžnost, da stavijo do gospoda ministerskega predsednika kakor vodjo ministerstva za notranje stvari, do gospoda finančnega ministra in do gospoda ministra za železnice, nastopno vprašanje:

„Da-li so njihove ekselence pripravljene, ozirati se o predstojiči gradnji železnične proge Trst-Buje na vitalne interese delavnega, posebno pa letošnje leto hudo zadetega prebivalstva v Istri brez razločka narodnosti, ter ukreniti vse potrebno v obrambo istega, da se bode za vsa ona dela, katerih je zmožno domače ljudstvo, rabilo izključno le domače prebivalstvo?“

Dunaj, 8. novembra 1897.

Dr. Klaič, dr. Žitnik, dr. Trumbič, dr. Stojan, Vuković, dr. Ferjančič, Einspieler, Karatnicki, dr. Šušteršič, dr. Laginja, Spinčič, Blaukint, V. Pfeifer, Coronini, Pogačnik, dr. Gregorec, dr. Krek, Pevše, Zore.“

DOPISI.

Iz Bazovice. (Izv. dop.) Gospod urednik, prosim Vas malo prostorčka v Vaši cenjeni „Edinosti“. Pa predno spregovorim nekoliko besed, se mi uriva misel, kako naj pojasnim stvar, o kateri hočem spregovoriti, da bi moje besede ne bile zastoj. Pomisli, dragi čitatelj, da, ako ne pade zrno na rodovitna tla, tudi ne more obrodit do-brega sadu. In to je istina, kaj ne, gospod urednik?

Tako je tudi v narodnih stvarih, o katerih imam mnogo prilike spregovoriti nekoliko važnih besed, kar se tiče našega kraja.

Pred vsem mi je staviti dvoje vprašanj.

Zakaj bi se v Bazovici, ki je toli zavedna vas, ne ustanovile kako narodno društvo?

To je prvo vprašanje.

Drugo vprašanje je: kako moč in upliv bi imelo že eno tako društvo z ozirom na homatijske na Primorskem?

V Bazovici se sicer nahaja ljudij, ki se krepko naslanjajo na upliv laške gospode, pa pomisli dragi čitatelj, koliko je pa tudi pri nas takih, ki se še vedno boré za slovensko narodnost!

Pridi ob nedeljah v Bazovico in tu se pre-pričaj sam in na svoje oči, kako se ti ljudje, po-sebno možaki, drže narodne zapovedi: „spuščaj in ljubi svoj narod iz dna svojega srca, iz vse svoje moči!“

Pa sedi tudi v večerni uri v krčmo mej možake, in slišal bodeš, kako se ti možaki in mladeniči zanimajo za društvene stvari, kako go-voré o tem in onem društvu in ukrepajo, kako bi se dalo ustanoviti kako bralno, pevsko, pogrebno, gasilno ali kakoršno si bode koristno društvo. Se-veda jim manjka krepke spodbuje od prave strani in potrebnega poguma, da bi tudi izvršili, kar želé in spoznavajo za potrebno.

Toda vztrajajte, vam kličem, vztrajajte v tej misli in dobri volji, vi pošteni slovenski možje, in tudi vi mladeniči! Vspomin vam kličem narodno geslo: „vse za vero, narod in cesarja!“ Oklenite se krepko tega gesla in, kakor ste ustanovili kme-

tijsko podružnico, katera vam obrodi gotovo še lepega sadu za korist vašega gnutnega položaja, tako se potrudite za ustanovitev še par družih narodnih društev, ki bodo v ponos v prvi vrsti Vam ustanoviteljem, potem pa v srečo in blagor vsega kraja in v dokaz, da je tu še slovenski rod doma.

Torej:

Na delo, ker resnobni so dnevi;

Pa delo in trud Vam nebo blagoslovi,

Dolžan ni samo, ker veleva mu stan,

Kar mere, to mož je storiti dolžan!

Nekdo iz Bazovice.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 12. novembra 1897.

Državni zbor. V večerajšnji seji je nadalje-vala zbornica poslancev razpravo o predlogih za zatožbo ministrov radi jezikovnih naredeb. Govo-rita sta le dva govornika, Čeh Vašaty — ki pa ni člen češkega kluba — in Nemec Menger. Vašaty je smatrala eopravičenim predlog za zatožbo. Govornik je na široko opisoval razmere na Češkem in je tu pa tam ostro napadal vlado. Za njim je govoril Menger jako ostro. Le ta je rekel, da se Nemei bore proti jezikovnim naredbam ne le v in-teresu Nemcev, kajti vsem narodom da mora biti ležeče na tem, da se natančno določi meja pravic med parlamentom in vlado. Govornik je zaključil, izreki željo, da bi se popravila škoda, ki so jo pro-vzročile jezikovne naredbe vsej Avstriji, da bo-demo mogli mirnim srcem praznovati jubilej ce-sarjev.

Nočemo biti preostri in reči hočemo-le, da je Menger zagrešil nečuvstvo neznanost, ko je zahteval, naj bi se v imenu teli vzvišenega dogodka poma-galo do zmage — škandala. Hvaležni naj bi jim še bili avstrijski narodi, tem nemškimi obstrukci-jonistom, da so diskreditirali parlamentarizem, da so onečastili avstrijsko ime s tem, da pozivljajo tujce, naj uplivajo na naše notranje stvari, da so pripravili državo v težko krizo, da so onemogo-čili vsako uspešno borbo proti preliranim zahte-vam Madjarov, da so preprečili sleherni napor parlamenta za dosego pravičnejše pogodbe z Ogersko. Za vse to naj bi jim bili hvaležni in dinastična slavnost, kateri se bližamo, naj bi le bila blesteče solnce, ki naj bi metelo svoje žarke na nemško — kulturo. Vsi nemški naredi pa naj bi stali okoli te ljubke slike kakor za stafažo, katera se meče navadno v kot, ko je ne potrebujejo več. Tacega razvoja in zaključka bi želel posl. Menger se-danjim homatijam. No, naša vera je trda, da dobri genius Avstrije obvaruje to državo pred tako — sramoto!

Omeniti bi bilo tu, da je bilo že začetkom seje nekoliko praske med levico in predsedništvom, kateri praski pa je storil konec podpredsednik Abrahamović z energično izjavo, da poslovni red zbornice ni ustvarjen le za to, da bi ustvarjal parlament — nesposobnim za delo.

Koncem seje so interpelovali posl. Vuković in tovariši radi diferencialnega posopanja z av-strijskimi ljudjmi v pristaniščih one druge polo-vice države.

K položaju. Danes ima zbornica poslancev jako važno sejo, ki utegne morda uplivati na ves bodoči razvoj. Danes voli zbornica novega pred-sednika. Po vedenju nemške katoliške ljudske stranke se o volitvi predsednika mora pojasniti razmerje med večino in to skupino in valed tega morda tudi med večino in — vlado. Res čas bi bil, da bi se storil enkrat konec tej dvomni in vse delovanje vedne ovirajoči igri Dipaulija in tovarišev. Seveda značijo iskustva iz najnovejših dni bitko razočaranje vsem onim, ki so tako radi sanjali o ukupnem katoliškem centru, meneči, da je sleherai konservativac že a priori pravičen v narodnem pogledu. Ti dogodki potrjajo, kako pravo smo imeli mi, ko smo trdili da v Avstriji še ni prišel čas za katoliški centrum! In danes dostavljamo le, da ne pride tako dolgo, dokler se ne reši narodno vprašanje. Trezni kon-servativci pa naj sodijo, kako uslugo delajo kon-servativci a la Dipauli konservativni stvari s tem, da svojim šviganjem križem po parlamentarnem in političnem pozorišču onemogočijo delo za rešitev narodnega vprašanja.

Dr. Ebenchoch je definitivno odklonil ponujeno mu predsedništvo.

Mi se ne čudimo temu ukrepu Ebenhocha v očigled intrigam lastnega mu tovariša Dipaulija. Odklonitev Ebenhochova je provzročila veliko vrvenje na desni in včeraj so se neprestano vršila pogajanja. Nemiselnost pa bi bilo, ako bi se v tem trenutku hoteli baviti z ugibanjem o bodočem predsedniku, ko je v tem trenutku morda že pala kocka.

Po žalostnih skušnjah utrjeni v svojem skepticizmu — torej trdovratni neverni Tomaži — beležimo le po dolžnosti kronistov nastopno vest, ki smo jo čitali danes v listih:

„Deputacija, sestojeca iz nekoliko členov „Slovanske krščansko-narodne zveze“ podala se je do grofa Badenija V razgovoru z njim se je na razsežno razpravljalo o odnošajih v pokrajinah, zastopanih po zvezi. Badenij se je pokazal jako namonjenega željam izrečenim po deputaciji.

Štajerski nemški veleposestniki so imeli dne 9. t. m. v Gradcu svoj volilni shod, da se dogovore glede kandidata za dopolnilno deželnozbornsko volitev. O tej priliki je svoje tovariše grof Katulinsky „poudil“ o političnem položaju. Grof je obsodil jezikovne naredbe in pohvalil obstrukcijo.

Shod je pritrjeval grofovim besedam, kar znači, da se je strinjal z njimi. No, in ti veleposestniki so se smatrali dosedaj „stebrem države“. Sedaj se vidi, kaki stebri so to!

Različne vesti.

V „Rusiji“ Vse kaže, da bi morali odpreti stalno rubriko pod zaglavljem „Italijani med seboj“. Ni ga skoro dneva, da ne bi prinesel več ali manj gradiva za to rubriko, ali iz Trsta ali z Dunaja.

Včeraj so prali Italijani svoje medsebojno perilo v mestni zbornici tržaški. Kar lilo je obdobjen, očitaj in obtožeb. Prav zanimivo je bilo zares. Predsinočnjem je imel naš mestni svet svoje XXVI. javno sejo.

Med drugimi priobčili bilo je tudi ono župana Dompierija o vseh prizadevanjih, da bi umaknili svojo ostavko ona dvanajstorica mestnih očetov, katere je voda odnesla iz zbornice, voda namreč, katere še ni. Javili smo že, da je 12 mestnih očetov, z Spadonijem in Rascovichem na čelu, položilo svoje mandate, kar je vodila imenovala Nemca Smrekarja projektantom za tržaški vodovod. V zmislu svoje dane obljube prizadeval si je župan, da bi pregovoril begune, naj se povrnejo v naročje ljubljene zbornice tržaške, ali — tako je sporočil v četrtek zvečer — posrečilo se mu je to le pri štirih svetovalcih, dočim se ostala osmerica ni dala pregovoriti. In med temi neizprosimi so „najpatrijotičnejši“ med „patrijotičnimi“: Spadoni in oba Rascovicha.

Na zbornico je tiščalo nekaj kakor huča ura, vse je bilo nekam vznemirjeno, ko je začel govoriti svetovalec Venezian. In kar je govoril, je bilo res tako, da je moralo vzbuditi senzacijo. Kaj takega še ni prišlo iz progressivskih ust na progressovsko adreso.

Rekši, da je taka trmoglavost odstopivših nečuten dogodek v zgodovini mestnega zbora tržaškega, je podal govornik vso dolgo zgodovino vodovodnega vprašanja tržaškega do imenovanja Smrekarja, ki je bil res najboljši ponudnik. (Hrup in vrišč na galeriji! In to proti Venezianu! Prej bi bili pričakovali, da bo Sava tekla gori na Triglav.)

In tedaj — tako je vskliknil govornik — so se raznašala po mestu najgrša obrekovanja in se je stvar opisovala tako, da se je razvnel narodni čut. In ko se je poleglo to podpohvanje, se je jelo govoriti o privatnih interesih, o korupciji itd. Tako se je vznemirjal sum proti čistim in poštenim osebam. Najhuje pa peče govornika vedenje odstopivših svetovalcev. (Na galeriji so zakričali „evviva“ istim odstopivšim).

„Korak“ — tako je nadaljeval govornik — ki so ga storili, je nesrečen korak. (Protesti na galeriji.) Med nami naj bi bili ostali in delali za svoje ideje. Le tako bi se bili pokazali prave patrijote. Z svojim izstopom so pokazali, da se dajejo voditi le od svoje občutnosti, in da ne vidijo onih, ki nas hočejo zadržati. (Ti oni so seveda Slovenci.) Kako pravico imajo ti gospodje, da insultirajo nas, ki smo jim bili včeraj prijatelji? Ako mislim na vse okoliščine, moram priti do zaključka, da se jih je polastila tista fatalna blaznost, ki se čisto polahča najbolj inteligentnih oseb. (Hrup in

protesti na galeriji.) Ali je možno govoriti tu o kršitvi pravice? (Klici na galeriji: O da!) Ne gospodje, pravica se ni kršila ni najmanj: Pač pa javni blagor. Sklepam z besedami: Odpuštim o jim, ker ne vedo, kaj delajo! (Vrišč in hrup.)

Govornik je predlagal naj se odpoved vsemu na znanje in naj se razpišejo depulsične volitve.

Ker je galerija vsklikala neprestano v prilog odstopivšim svetovalcem, je zažugal župan, da dá sprazniti galerijo. In na to so vskliknili na galeriji: „V Rusiji smo! V Rusiji smo!“ Ne treba praviti, kaj so hoteli reči s tem. Seveda, dokler se terorizem obrača le proti slovenskim svetovalcem, je to uzor-parlament, sedaj pa, ko je župan hotel biti emergičen proti ljubčekom, sedaj predstavljajo hitro to zbornico — v Rusijo!! Dobro pa je že, da je Venezian občutil jedenkrat, kako dobro denejo zasramovanja, kakoršne morajo neprestano trpeti naši zastopniki, dobro je, da sta poskusila na lastni koži župan in zbornica, kako diše ljubeznivosti — sit venia verbo — sodrge na galeriji.

Predlog Venezianov se je vsprejel brez razprave in Spadoni, oba Rascovicha in družba so pahnjeni med množico drugih navadnih ljudij, ki morajo brez mandata tavati po tem grešnem svetu.

Tako se je dogodilo — v Rusiji najboljim „patrijotom“.

To bi bil zadnji prispevek za rubriko „Italijani med seboj“.

Občinske volitve v Miljah. Zagonetka je rešena. Sedaj vemo, kako je mogla zmagati italijanska stranka v zvezi vsem našim računom. Ko so bile že razložene volilne liste, torej malo pred volitvami, so vpisali na 100 novih obrtnikov. Tak mal okraj s par stoti prebivalcev — ako odštejemo ladjestavbenico, nad sto novih obrtnikov kar hkratu! Kdo se ne smeje? Ni nov manever ta, italijanska stranka ga je že porabila v Pazinu. Vzle temu manevru in vzle vseam pritisku so zmagali v III. razredu le z 12 glasovi večine, v drugem razredu pa z 174 proti 125!! Take zmage, pridobljene takimi sredstvi, pričajo le, da gre h koncu z zmagovalci! Na evidenca zopet na volišču!

Sram jih bilo! V plinarni pašujejo sedaj večinoma tujci. Ti paše pa postopajo tako z našimi delavci-trpinami, da je jo! Ako so čuli, da se naši ljudje pogovarjajo med seboj v materinem slovenskem jeziku, hitro je nad njimi ta ali oni uradnik z grožnjo, da jih odpusti z dela, ako ne jenjajo govoriti „francoski“! Tako nazivljajo namreč naš jezik!

Dogodilo se je, da sta bila dva delavca celo odslovljena zato, ker jih je vodja plinarne slišal govoriti... slovensko!! Kaj rečete Vi? To sicer ni „francosko“, pač pa je — — — turško! V zimskem času potrebujejo v plinarni mnogo več delavcev, nego po letu. Navada je bila, da so jemali v to delo naše ljudi, ljudi zmoežne in korenjake, (kar je prav pripomnil „Lavoratore“) toda danes nič več Slovencev! Rajše trošiti več in imeti delo slabše izvršeno — samo da ne dela domačin — Slovenec! Tako se godi nam v Trstu ob zatonu XIX. stoletja! Fin de siecle! Rečete mi Vi gosp. uradnik, ali ne bi jih moralo biti sram pred vsem omikanim svetom? (Sram? Kam mislite gospod? Vsklik stavčev.) Brejski.

Blag čin ministra za poljedelstvo. Kakor poročajo ljubljanski listi, je poljedelstvo ministerstvo odredilo, da bodo vsi rudarji dobivali žito in drva v isti množini, kakor dosej, a — brezplačno. Kolikega pomena je to za delavca v Idriji, ve vsakdo, ki pozna tamošnjih družinskih glavarjev položaj. — Kdor trka njemu se odpre.

Idrijski delavci smejo biti pač hvaležni slovenskim poslancem, ki imajo gotovo lep del za sluge na tem zboljšanju položaja rudarjev-trpinov idrijskih.

Novo društvo. Iz Krepelj nam poročajo, da so tam ustanovili bratno-vinogradiško in sadjarsko društvo. Pravila so že potrjena. Temu društvu želimo najboljših uspehov.

Skrivajte orožje pred mladino! Iz Križa (v tržaški okolici) nam poročajo o strašni nesreči, ki se je dogodila tam. V četrtek popoldne ob 3. uri je petnajstletni Josip Trčak ustrelil po nesreči svojo 9 letno sestrčino Otoci so se igrali skupaj. Fant je snel z žoljja puško. Ne vedé da je ista nabasana, pomeril je v šali na sestrčino, potegnil

za petelina — in nesreča je bila gotova. Zadel je ubogo deklico ravno v usta. Dekletce se je zgrudilo in je ostalo mrtvo na licu mesta. — Ta sila žalostni dogodek bodi v svariilo vsem oain, ki imajo kako orožje v svoji hiši, da je hranijo tako, da ne more mladina blizu. Naj le pomislijo, da je dejstvo, da je ubogi, usmiljenja vredni deček mogel do puške, pahnilo v strašno žalost in nesrečo dve družini.

Požar. Predvčeršnjem popoldne ob 4 in pol uri je navstal ogenj v hiši Lorenca Žiberna na Vrdelci hšt. 400. V hiši je tudi prodajalnica jestvin. Ogenj je navstal baje tako, da se je unel petrolej in se je ogenj razširil tako hitro, da je v malo urah pogorele vse imetje omenjenemu posestniku. Pogasiti ni bilo mogoče, ker ni vode. Toda zdaj je treba pomisliti, kako velika nesreča bi bila lahko nastala valed tega, da stoje baš na Vrdelci hiše tak... čaj in škoda bi bila... z...

Vprašati pa moramo stvarni... z vso zaresnostjo: ali stvarnosti se nikoli ni moglo na velikanški nedostatek, ki tiči v tem, da v tem kraju ni skoro nič vode? Ali gospodje v lepo izrezljani palači na glavnem trgu nimajo dovolj oči, da bi videli na vse kraje naše občine, kamor treba pogledati? Ne bom jim predpisoval, česa jim treba ukreniti, saj morajo to znati sami, ali zahtevati moramo od njih, naj se zavejo vseh svojih dolžnosti in jih izpolnjujejo, kakor pravi mestni očetje, in ne samo na — papirja!

Mesto, da nam osnujejo otroške vrtce in šole za poitaljančevanje naše dece, mesto da vzdržujejo cele tolpe agitatorjev, skrbeli naj bi raje za to, česar nimamo in česar želimo: dati naj bi nam vode in razsvetljave — katere presimo že nad 10 let —, da ne bomo obsojeni gledati brez pomoči, ko nam uničujejo imetje take katastrofe. Na Vrdelci — ulica Scoglio, okolo 100 števil z blizo 1000 prebivalcev — nimamo vse poletje skoro kaplje vode. In ti ljudje se žive skoro izključno od pranja!! Ali se ne pravi to jemati ljudem sredstva za pošteno preživljanje, ako jim na jedni strani prepoštevajo prati v potoku, na drugi strani pa ne skrbijo za vodo? Kaj nam pomagajo vse lepe obljube o volitvah, vse deklamiranje o dobroti in o „fratelanza“ med mestom in okolico, ako pa vendar moramo pogrešati vsega, česar trebamo. In odkar je okolica tako srečna, da jo zastopa na Dunaju bivši Garibaldinec, je še na slabšem, nego poprej. Poprej smo dobivali malo, sedaj ne dobivamo — nič. To bodi v pouk poznanim zaslepljenecem. Vrdelci.

Čital sem v „Lavoratore“ članek o mestu Rovinjskem. V tem članku žigosa dopisnik umazanost in nesnago omenjenega gnezda lahonskega. Zgraža se, ker je videl, kako so ženske v škafih nosile v morje ono, česar se n vado — ne imenuje. Članek vprašuje, kako da je mogoče kaj takega v 19. veku ter v mestu, v katerem imajo svoje sedeže razna c. kr. oblastva itd.

Revež! Vidi se mu, da ne pozna lahonskih mestec istrskih in njih odnošajev. Čudi se Rovinju in „škafom“, ki jih izlivajo pred mestom v morje. Toda, kaj bi rekel še le, ko bi šel v Poreč ter tam gledal škafe in... Grlo je pisati o takih in še grlih stvarih, ali treba! Svet naj spozna to toliko razupito „civilta“ in „cultura“ naših obmorskih lahonov.

Gosp. dopisnika od „Lavoratore“ vabim, naj se potruži v Piran, Umag in Poreč (Rovinj je že videl) ter naj opiše potem v svojem listu ves učinek, ki so ga napravili nanj ti obiski. Tako izve svet, kje je najbolj umazanih mest (da ne rečem ljudi) na svetu!

Potem pa reci kdo, da so naši kmetje umazani! Brejski.

Čehi na Dunaju nameravajo ustanoviti v vsakem okraju svojo šolo iz zasebnih sredstev, društvo „Komensky“ pa hoče baje zasnovati na Dunaju celo češko gimnazijo. Po vseh okrajih Dunajskega mesta so se osnovali okrajni šolski odbori v ta namen. Nemški listi pravijo, da je to „nečuvna prediznost.“

No, Čehi dunajski jim odgovarjajo — z snovanjem čeških šol v Avstrijski stolci.

Prusofilska demonstracija na Dunaju. K poročilu o demonstraciji, katero so uprizorili nemški dijaki pred poslopjem državnega zbora dne 10. t. m. na Dunaju, je dostaviti še nastopno: Nemški

„burši“ se se že dlje časa pripravljali na to demonstracijo. Dne 9. t. m. zvečer so priredili nemškonskonalen kemers, katerega se je udeležilo tudi več avstrijskih profesorjev. Ti profesorji so bili toli „lojalni“, da niso ostavili lokala, ko so dijaki jeli prepevati „Die Wacht am Rhein“ in druge izdajke pesmi, radi katerih je morala intervenirati policija. Dne 10. t. m. pa so se dijaki zbrali na vaučulišču, kjer so pričakovali Schönererja, Wolfa in — Lecherja. Ko pa le ni bilo teh treh apostolov velikonemške ideje, ali so korporativno pred parlament. Pred palačo sta jih še pričakovala Schönerer in Wolf. Policija je dijakem sicer branila ustop na dovoznico, a burši so siloma odrinili redarje in zavzeli dovoznico, kjer so burno demonstrirali vziki „Živel Schönerer! „Živel Wolf!“ „Doli z Badenijem!“ „Doli z Luegrom!“ Meji tem so prepevali Bismarckovo pesem in še druge prusofilske popevke. Wolf se je razgrajajem zahvalil in jih ščeval, naj kličejo „Hoch Alldeutschland!“ Komedijaši so potem drvili pred mestno hišo, kjer so s palicami grozili „Pereat Lueger!“

Nekaj ministrov, med njimi Gautsch, so vso stvar videli na svoje oči. Posvetovali so se takoj, kaj storiti. No, naučni minister je mogel videti tu na svoje oči, kam dozoreva tisto preveliko srčkanje otrok matere Germanije. Zdaj so jeli ti otroci rasti čez glavo — avstrijskemu ministru.

Nekaj e pariški razstavi. Na pariški razstavi leta 1900 bode velikansk, 60 metrov dolg daljnogled, ki bode kazal mesec v daljavi 100 kilometrov. Potem bode videti na razstavi tudi palačo iz same kamenene soli, ki se bode čarobno lesketala ob solni in električni luči. Kamen iz soli za gradnjo te palače prepeljejo iz Rumunije v Pariz.

Zgodovinsko mesto Windzor na Angleškem je do tal pogorelo.

Otrobi.

III.

Kam drži na desno costa?
Kam drži na levo pot?

mrmral je postaren popotnik, postal ob robu hriba in je legel v mehki mah. Pot se je delila na dve strani, jedna na desno stran, druga pa na levo. Obe ste vodili, loceni po globokem jarku, navzgor. Izbiranje je bilo težko, kajti jedna je bila bolj razorana in zaumarijena nego druga.

„Desna“, si je mislil, „sko ona postojna krene na desno, če ne na levo“

Postojna zletela je na desno.

Popotnik je počakal še nekoliko v senci, dokler ni ponehala vročina. Zaspal je — še-le, ko se je jelo seluce nagibati proti zatonu, je skočil po konci in zgrabil gorjačo. Mudilo se mu je, rad bi prišel pred večerom do kakega bivališča.

Tu ga je ustavil čuden prizor.

Po vsaki cesti se je pomikal veliki spreved. Od daleč je mislil, da molije, toda, ko je prišel bližje, je spesnal svojo zmoto

Visoko so plapolale narodne zastave. Rodoljubi, se je bliščalo nad onimi na levi — „Domoljubi“ se je pa svetilo nad desnim sprevedom.

Stimé je gledal popotnik, ni si vedel razlagati, od kod so prišli in kam da gredo. Na božjo pot gotovo ne, kajti oni na levi so zabavljali onim na desni in narobe. Psovke vsake vrste letale so čez jarek.

Tajec se je približal jedni tolpi in vprašal: „Kdo pa ste?“ „Mi smo verni katoličani, delujemo za vero in narod. Oni so zapeljane ovčice, brezverci. Denar je njih Bog“. Tako je kričal nekdo in stiskal pesti.

„Kam pa greste?“ vprašal je popotnik nadalje. „Za nosom“, odrezal se mu je eden možakov. „Pojdem pa še ene gledat“ mislil si je popotnik in se je spustil v jarek. Veliki hrup za hrbtom ga je opozoril na pretečo mu nevarnost. Ozrl se je in opazil, da domoljubi groze. Zavil si je glavo robcem. Naj le kriče, si je mislil, pri jednim usesu notri, pri drugem pa ven.

Prelezel je jarek. Ves krvav in razpraskan se je pridružil levi tolpi. „Kdo ste pa vi? Tam sem slabo naletel, sam ne vem zakaj tako kriče nad menoj.“

— „Mi smo rodoljubi, delujemo za narod, dovesti ga hočemo do večje omike in veljave med svetom. — Oni so brezdomovinci, izdajice domovine“.

Kakor kristijan popotnik ni mogel ostati med brezverci, kakor Slovenec ni želel nazaj med brezdomovince. Ostal je na trati in si obvezal rane.

„Ali si tudi ti deloval za narod?“ vprašal je nekdo popotnika. Popotnik se je obrnil; neznanec je stal za njim naslonjen na grčevko in se amejal.

„Rodo- ali demo- . . .“

„Bes te plentaj! Pogledaj, kaj sem zaslužil, da sam ne vem, zakaj“

„Jaz tudi iščem pravega Slovenca; pregledal sem obe četi, ali žalibože, nisem ga našel takega“.

— — „Delujejo pač, ali ne store ničesar“

— govoril je neznanec popotniku.

„Moj Bog“, jeknil je popotnik. „In ti hočejo biti voditelji naroda!“

„Tolazi se“, odvrnil je neznanec.

„Kakoršen je narod, taki so voditelji, on jih pošteno zasluži — — — — —“

Najnovejše vesti.

Dunaj 12. Njegovo Veličanstvo cesar je vsprel včeraj namestnika Rimaldinija.

Dunaj 12. (Zbornica poslancev.) Podpredsednik Abrahamovitz je otvoril sejo ob 11. uri in 15 m. predpoludne. Na ministerski klopi so bili navzoči vsi ministri. Posl. Herbst (nemški naprednjak) je predlagal, da se glasuje po imenih, dali je doslovno predčitati peticijo mesta Budijevice proti jezikovnim aredbam. Ta predlog se je odklonil in je zbornica prešla k volitvi predsednika. Glasovanje se je vršilo tajno po listkih. Oddanih je bilo 318 glasovnic. 125 je bilo praznih, 7 glasov je bilo razcepljenih 186 glasov je dobil dosednji I. podpredsednik vitez Abrahamovitz in je torej izvoljen predsednikom avstrijske zbornice poslancev. Desnica ga je pozdravljala navdušeno.

Dunaj 12. V polemiki proti govoricam v „Neue Freie Presse“, da je grofu Badeniju stališče omajano, pravi oficijozni „Fremdenblatt“, da se politična razmišljanja v „Neue Freie Presse“ v dijametralnem nasprotju z resničnimi odnošaji.

Zobobol olajšujejo

zobne kapljice lekarnja Piccolija v Ljublan (Dunajska cesta)
katere so bile odlikovane s Najvišjim priznanjem Nj. c. in k. Vis. prejasne gospe prestolonaslednice-udove nadvojvodinje
Steklenica velja 90 kr.

Trgovinske brzojavke in vesti.

Pšenica: spomlad 12.09 do 12.10 Oves za spomlad 6.54 6.56. —
Rt za spomlad 8.84. 8.86 Koruza za maj-juni 1897. 5.49 5.47
a neva od 78 kil. f. 13 — 13.10 od 79 kilo
13.15 13.20 80 kil. f. 13.25 — 13.30, od 81 kil. f. 13.30
13.35, 82 kil. f. 13.40, od 83 kil. f. 13.45
proso 6.15 6.45

Pšenica: ponudbe srednje, slabo povpraševanje. Prodaja 18000 met. stot. trg miren. Vreme: lepo
13.90 do 11.92%. Za notranji trgovini: Centrifugal f. 36.50 Concasse f. 37—
Cetvorni f. 37.75 v glavah f. 38.25 —

za mare 36.50 jako oblačno. 29.25
za mare 30.— za maj 30.50 za september 31.25 mirno.

12. novembra 1897

	včeraj	danes
Državni dolg v papirju	102.35	102.50
„ „ v srebru	102.25	102.35
Avstrijska renta v zlatu	123 —	122.90
„ „ v kronah	101.90	102. —
Kreditne akcije	352.75	353.75
London 10 let.	119.70	119.75
Napoleon	9.58%	9.58%
50 mark	11.77	11.76
100 ital.	45.20	45.20

Priden in zvest delavec

mehanic

dobi pri meni službo.

Zivec, inž.

Ulica Commerciale 11.

PROČ S PETROLIJEM!

Razsvetljajte s plinovo žarečo lučjo na špirit „Triumf“, jedino žarečo lučjo, katere gori brez privoda plina.

Plinova žareča luč na špirit „TRIUMF“ svetli kakor električna, uporabi se na vsaki svetilki na petrolej ter je sposobna za velike in majhne prostore.

Za poulično razsvetljavo povečano in varno proti vetru, so občinam neobhodno potrebne, Gori navadnim špiritom in ne eksplodira.

Zaloga:

IVAN H. POHLY V TRSTU
Via Carintia 12.

V „Narodnem domu“

je odprl podpisani
PEKARIJO, v Barkovljah
v kateri prodaja vedno frišen kruh, sladščiice, pastete in vsakovrstno moko po najnižih cenah. Jemlje v pecivo tudi domač kruh. Matija Martinčič.

Zaloga pohištva in tapetarij

lastnega izdelka, v ulici Cordaiuoli št. 2, (nasproti pivarno „Aurora“)
kompletne zakonske sobe in jedilnice, železno pohištvo in kuhinsko pohištvo po izvenrednih cenah. Prevzemljem naročbe v vsaki stroki. Udani G. Dalla Torre.

Ozdravljen

Volta-vim električnim križem.

Ne beseda, temuč delo dokazuje resničnost!

Mesto reklame razglaham danes kakor dokaz nedosežnega učinka svojega električnega križa od Volta, potrdila, ki mi prihajajo vsaki dan prostovoljno od ozdravljenih oseb. Voltov križ je napravljen sedaj tako, da prekaša prve aparate glede električne moči in magnetičnega učinka. Dokazano je, da ima 0.78 voltov moči.

Križ moj od Volta ni nikako tajno sredstvo, temveč sloni na podlagi učenosti, fizike in je vrv, katero lahko nosi vsak.

Kdor nosi Voltov križ, se pomlaja in si podaljša življenje. Pri osebah, katere nosijo vedno Voltov križ, imata kri in živčni sistem hitro in normalno delavnost, čuti se bistrijo, kar prouzučuje prijeten počutek, telesna in duševna moč se množi, čuti se zdravega in srečnega in s tem podaljša prekratko življenje.

Vsem šibkim osebam ne more se zadostno priporočati nošenje „Voltovnega križa“, kateri jači živce, obnovlja kri in ki je pripoznan svetovno kakor neprimerljivo sredstvo proti sledečim boleznim: trganju, revmatizmu, nevralgiji, šibkosti živcev, nespečnosti, mrzlim rokam in nogam, hipohondriji, bledeli, naduhi, otrplosti, krču, močenju postelje, kužnim boleznim, hemoroidom, bolečinam v želodcu, influenci, kašlju, gluhosti, brenčanju v ušesih, glavobolu, zobobolu itd. Nesamovoljna zguba življenjske moči, nezmožnost in oslabelejši jači se tudi s vedno nežno Voltovnega križa.

Žene in deklice morale bi v kritičnih poridjah nositi Voltov križ, ker olajšuje bolečine in njega električni upliv obvaruje slabih nasledkov, kateri so uničili v tej nevarni dobi že toliko mladih življenj.

Prosim, pošljite mi namudoma dva nova Volta-križa. Čutim se popolnoma zadovoljno, brezspenih noči nimam več. Regina Rick.

Dunaj I. Wildpremarkt št. 4. „Kather Igel.“
Očividni svedok velikega in naglega vsehpa Voltovnega križa prosim, da mi pošljete namudoma jednega. Fran Steiger.

Dunaj XIX. Döbling, Billrothgasse 55.
Prejel sem poslana mi 2 križa in čutim, da so se bolečine močno zmanjšale. Do sedaj mi ni pomagalo nobeno sredstvo in zahvaliti morem Boga in Vas, da se počutim bolje. Fran Janousek, glavni vrtnar.

Mrazov pri Kolinsu (Češko).
Voltov križ, poslan mi pred mesecem, bil je upliven, prosim, pošljite mi še dva. Venceslav Lihna, kolki ročja.

Wittsburg 24. julija 1897.
Hvaležnim srcem do Boga primem za pero, da se zahvalim celim srcem Vam in Bogu vsamogočnemu, katerega prosim za Vaše zdravje, srečno in dolgo življenje. Prijela sem 15. Voltov-križ in želim, da al ga omisli vsaki, ki trpi, da doseže ozdravljenje svoje bolezni. V imenu Jezusa-Krista. Berno (Moravsko).

Nosim že nekoliko časa Voltov križ in sem z uspehom popolnoma zadovoljen. Isti služi izvrstno proti navalom krvi, privlačuje krvi tok ter nosi se zadovoljstvom. Bernard Böhs, uradnik.

Černovec (Bukovina) 17. julija 1897.
Izražam Vam svojo živo zahvalo za Vaš izvrstni Voltov-križ. Pošljite mi še enega, ker je tako upliven. Karl Rick.

Schmalzgruben (Češko).

Gena i gld. 80 nč. komad.

Ako se dopsloje 2 gld. (tudi v znakmah), dobi se carine prosto.

Proti povzetju 20 nč. več. — Pristen samo pri L. EPSTEIN, kemiku v Draždanih (Dresden)

A. 18.

Dopisuje se v vseh jeziki.

NAZNANILO.

Spodaj podpisani raznašalec lista „Edinost“ ki je zajedno URAR priporoča se topli p. n. občinstvu za popavljanje vsakovrstnih. Udani Friderik Golja, vratar hiše št. 8 na Salitario

Cassa di Risparmio Triestina

(Tržaška hranilnica)

Sprejemlje denarne uloge v bankovcih od 50 nč. do vsacega zneska vsak dan v tednu razun praznikov, in te od 9—12. ure opoldne. Ob nedeljah pa od 10 12. ure opoldne. Obresti na knjižice 3%.

Plačuje vsak dan od 9—12. ure opoldne. Zneske do 100 gld. precej, preko 100 do 1000 mora se odpovedati 3 dni in zneske preko 1000 gld. pa 6 dni.

Eskomptuje menjice domicilirane na tržaškem trgu po 3%.

Posujuje na drž. papirje avstro-ogerske do 1000 gld po 4%.

Višje zneske od 1000 do 5000 gld po 5 1/2%.

Daje denar proti vključenju na posesti v Trstu. Obresti po dogovoru. 2—24.

Test. dne 5. maja 1894.